

породжують цивільні права та обов'язки. До них належать переважно правочини з дефектами волі та волевиявлення суб'єктів. Прикладом оспорюваної правочину є правочин, вчинений неповнолітньою особою за межами її цивільної дієздатності, без згоди батьків, піклувальника (ст. 222 ЦК). Для визнання такого правочину недійсним заінтересована особа (один з батьків, усиновлювач, піклувальник) має подати позовну заяву до суду з вимогою про це.

Дискусійним є питання, до якої групи віднести правочини вчинені під впливом обману (ст. 230 ЦК), в результаті зловмисної домовленості представника однієї сторони з другою стороною (ст. 232 ЦК), фіктивні та удавані правочини (ст.ст. 234, 235 ЦК). Згідно з коментарем до Цивільного кодексу України за загальною редакцією Харитонова Є.О. правочини вчинені під впливом помилки, обману або насильства відносяться до оспорюваних правочинів, а фіктивні і удавані правочини є нікчемними. Але з цим важко погодитись. На мій погляд більш правильним є вирішення цього питання О.Дзєрою та О.Отрадновою, які виносять зазначені правочини в окрему групу. Оскільки хоча ці правочини і близькі до оспорюваних, або нікчемних, на відміну від оспорюваних, які можуть визнаватися недійсними судом, або нікчемних, які визнаються такими законом, вони визнаються судом недійсними за умови підтвердження допущених порушень закону.

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ПАРЛАМЕНТУ В УКРАЇНІ

Доп. - Харченко В., Ю-32

Наук. кер. — ст. викл. Сінченко Ю.П

Двопалатний парламент — поширена у світі структура найвищого законодавчого органу держави. Утворення II палати, як назвали верхньою, було результатом компромісу між буржуазією феодалами у боротьбі за владу. Верхня палата сформувалася для представництва аристократії та для стримання радикалізму нижньої палати.

У наш час двопалатні парламенти збереглися у Англії, Італії, США, Франції. Після II світової війни низка країн реформувала свої двопалатні парламенти і створила однопалатні представницькі органи (Данія, Греція, Швеція). Водночас, Польща, Румунія, Чехія побудували бікамеральні парламенти.

Є дві форми бікамералізму. Характерною ознакою елітарного двопалатного парламенту є те, що палати мають однакові повноваження у законодавчій сфері, а уряд підзвітний обом палатам (Бельгія, Італія).

Другою його формою є парламент, палати якого нерівноправні (Іспанія, Франція, Великобританія). Нерівноправність їх зумовлена менш представницьким характером верхньої палати, що зумовлюється механізмом формування останніх, або нерівноправністю представництва різних верств населення.

Двопалатний парламент характерний для тих країн, в яких встановлена демократична форма правління і федеративний устрій. Але є унітарні країни, в яких існує двопалатний парламент.

Кожна країна обирала най доречну форму побудови парламенту: однопалатний чи двопалатний. Нині вибір слід зробити нам – українцям.

Потрібно зважити усі “за” і “проти”, щоб обрати такий парламент, який буде відповідати інтересам нашої держави і народу. На сучасному етапі в Україні діє однопалатний парламент.

Взагалі, я вважаю, що Україна ще не готова до створення двопалатного парламенту. Є багато підстав так вважати. Якщо вивчати конституційний досвід європейських країн, то можна побачити: всі унітарні країни відмовилися від бікамеральних парламентів там, де вони були.

Двопалатний парламент не потрібний Україні, яка є унітарною державою, адже унітарність не допускає двопалатності. Створення такого парламенту потребуватиме колосальних змін в українському законодавстві. Подібна структура призведе до федералізації країни.

Наслідками такої трансформації парламенту стануть прямі вибори губернаторів областей. Принцип територіального розділу України на штучні області зберігається ще із соціалістичних часів.

Втілення ідеї про двопалатний парламент може призвести до руйнації країни зсередини, бо вона сформувалася переважно під впливом кланово-фінансових груп в Україні. Досить згадати історичні факти поділу України на Лівобережну і Правобережну частини, Галичину, Закарпаття. Введення верхньої палати тільки погіршить керованість суспільством. Їй доведеться взяти на себе частину функцій нижньої палати. А тому протистояння між палатами неминуче. Це погіршить законодавчий процес. Верхня палата знову ж таки вступає у протиріччя з Кабміном, оскільки буде сформована з представників регіонів, які заінтересовані у регіоналізації, а Кабмін заінтересований у централізації.

ПРОБЛЕМИ ПОДАЛЬШОЇ РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Доп. - Вакуленко О., Ю-33
Наук. кер. – ст. викл. Сінченко Ю.П.

Кожна людина має невід'ємні, дані їй від народження, права та свободи. Вони не даються жодною державою, законом, отже не можуть бути взяті ними. Держава лише за допомогою права може регулювати процес їх реалізації. Важливо наголосити, що у правовій державі категорично недопустиме нехтування правами і свободами не лише заради егоїстичних групових чи партійних інтересів а навіть і з посиланнями на "високі» державні або національні інтереси. Тобто у правовій державі, цим правам і свободам надається пріоритет порівняно з будь-якими іншими інтересами.

Розглянемо власне Конституцію України. У статті 1 зазначається, що Україна є незалежною, суверенною, демократичною, соціальною, правовою державою. І якщо наша держава - суверенна та незалежна не викликає сумніву, то демократичною, соціальною, а тим більше правовою її назвати важко. Проблема створення правової держави в Україні є чи не найголовнішою, оскільки сьогодення вимагає якісних перетворень, змін, удосконалень.

Моніторинг Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини засвідчує, що однією з найбільш гострих залишається проблема